

Luân hồi và Nghiệp báo

Đến cuối đời, Steiner mới có thể dành toàn tâm toàn ý cho nhiệm vụ lớn thứ hai trong sứ mệnh mà ông đã tuyên thệ đó là truyền đạt ý nghĩa thực tại về luân hồi và nghiệp kiếp bằng hình thức phù hợp với phương Tây. Chắc chắn rằng không phải ngẫu nhiên mà Steiner thực hiện công việc này ít lâu sau giai đoạn thần học của mình: Những lời tuyên bố của Steiner rất giống với hầu hết các giáo lý phương Đông, và ông không muốn ai nhầm lẫn chúng với nhau. Nhưng những lời giới thiệu tuyệt vời (và cần thiết) về chủ đề này đều có thể được tìm thấy trong một chương Khoa học Bí truyền có tên là “Giấc ngủ và Cái chết”. Nó có thể là một phép ẩn dụ về sự mệt mỏi thể nhưng chắc chắn rằng hàm ý của giấc ngủ là "một cái chết ngắn ngủi": mỗi đêm khi ngủ, chúng ta rời khỏi cơ thể để du nhập và giao tiếp với thế giới tâm linh, cuối cùng lại quên mất trải nghiệm đầy khi thức giấc. Theo cách nghĩ tương tự, chúng ta giao lưu với các sinh linh lâu hơn trong thế giới tâm linh giữa các kiếp luân hồi, để rồi uống nước từ Lethe, dòng sông của sự lãng quên, trước khi tái sinh. Cái chết và sự tái sinh của chúng ta, như Wordsworth đã tuyên bố, “chỉ là một giấc ngủ và một sự lãng quên”. Chúng ta khi mới sinh ra giống với chúng ta khi thức dậy sau mỗi giấc ngủ vào buổi sáng.

Sự tái sinh có nghĩa là sự tiến hóa của ý thức và ngược lại. Nhưng nó cũng cân bằng sự bất công của những tai nạn bẩm sinh như giai cấp, giới tính, chủng tộc, cơ hội hoặc sự thiếu thốn, sinh ra trong thời kỳ hòa bình hay xung đột địa ngục, trải nghiệm những tiện nghi kỳ diệu được cung cấp bởi công nghệ, v.v. Theo Steiner, chúng ta thường thay đổi giới tính và chuyển sinh từ nền văn hóa này sang nền văn hóa khác qua nhiều hiện thân, hấp thụ (hoặc ít nhất là có cơ hội tiếp thu) những gì tốt nhất mà mỗi nền văn hóa ban tặng. Đó là một tầm nhìn mang tính quốc tế sâu sắc: theo thời gian, tất cả chúng ta dù thông minh hay không, đang dần

trở thành công dân của thế giới và toàn thể loài người. Những năng lực có được nhờ làm việc chăm chỉ (hoặc đau khổ, hoặc thử thách khác) trong lần tái sinh này sẽ trở thành những tài năng mới trong những lần khác. Thiên tài không phải là ngẫu nhiên.

Luân hồi và nghiệp báo cùng nhau mang lại công lý vững chắc - và lòng thương xót - trong thế giới này, thay vì một lời hứa mơ hồ về sự đền bù trong tương lai. Thành quả lao động của chúng ta trở lại như một năng lực mới, nhưng những thất bại và hành vi sai trái cũng quay trở lại gặp chúng ta trong những lần tái sinh tiếp theo, đối đầu với chúng ta như những sự kiện tình cờ và ngoài luồng. Bằng cách để chúng ta tự mình trải nghiệm hậu quả của những hành động trong quá khứ và cho chúng ta cơ hội để phát triển và đền bù cho sai lầm, nghiệp báo là một phần của Ân điển, một luật lệ cao hơn cho phép chúng ta hoàn thiện bản thân. Steiner cảnh báo rằng các quy luật của nghiệp báo vô cùng phức tạp, và chúng không ngừng phát triển, vì vậy ông ấy đã lướt nhanh [trong *Mối quan hệ với Nghiệp*] qua tập hợp các bài giảng nói về những nguyên tắc cơ bản sang một loạt các ví dụ từ tiểu sử của các nhân vật có thật trong lịch sử. Từ Hy Lạp đối lập với từ "karma" trong tiếng Phạn sẽ là "drama", và Steiner khuyến khích chúng ta coi tiểu sử của mình như những bộ phim truyền hình về đạo đức, hoặc nghĩ về nghiệp báo như một nhà điêu khắc tạo hình ra chúng ta từ đất sét. Như Steiner đã khẳng định rằng, nếu “Nghiệp báo là nghệ sĩ vĩ đại nhất” thì cuộc đời của chúng ta là những tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời nhất. Mọi thứ chúng ta làm và mọi thứ chúng ta phải chịu đựng đều có ý nghĩa.

(trích từ Frederick Amrine, *Khám phá thiên tài: Rudolf Steiner*, trang 150 [(Amazon :) Keryx, 2017])